

ώρα δὲ φαίνεται ν' ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τόσον ἀριθμό, πὺν νὰ μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσαι ἓνα κόμμα μὲ τέτοια ἰδεολογία. Τὸ κόμμα ὁμῶς ἐκεῖνο **μπορεῖ** νὰ ὑπάρχει (καὶ σ' αὐτὸ διαφωνῶ μὲ τὸν κ. Γούναρη), γιὰτι κὶ ὁ ἀγῶνας ἀνάμεσο μεγαλοαστοῦ καὶ μικροαστοῦ ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα καὶ — τὸ κυριώτερο—οἱ φιλελεύτεροι πολῖτες ἔχουνε συμφέρον νὰ μποροῦν ν' αὐτοδιοικηθοῦν γιὰ τοῦς λόγους πὺν ἔγραψα παραπάνου, πὺν εἶναι ἀρκετοὶ νὰ τοῦς ἐνώσουν σὲ μιὰ κοινὴ ἔνωση, σ' ἓνα κοινὸ κόμμα.

Μιὰ κὶ ἀναγνωρίστηκε ἡ ἀνάγκη τοῦ πολιτικοῦ σύλλογου, θὰ εἶναι εὐκόλο ἀπ' τὰ παραπάνου νὰ καταλάβει κανεὶς καὶ τὸν τρόπο τῆς ἐργασίας του. Γιὰ νὰ ἐργαστεῖ ὁ πολιτικὸς σύλλογος σοβαρά, γιὰ νὰ συνειθίσαι ὁ κόσμος σὲ φιλελεύτερο πρόγραμμα χρειάζεται νὰ χτυπηθοῦν τόσες καὶ τόσες (πρῶτ' ἀπ' ὅλες ἢ γλωσσικὴ) πρόληψές του. Τὸ νὰ γίνεαι αὐτὸ ἐπίσημα ἀπ' τὴν Κυβέρνηση δὲ νομίζω πὺς εἶναι συμφέρον· πρῶτα πὺν αὐτὴ θὰ χάσει στὴν ἀρχὴ μεγάλο μέρος ἀπ' τὴ δημοτικότητά της, μὰ θὰ χάσει καὶ τὴν ὑποστήριξη τοῦ μεγαλοαστικοῦ στοιχείου, πὺν γιὰ τὴν ὥρα ἴσως τῆς χρειάζεται. Ἀπ' τὸν κ. Βενιζέλο γι' αὐτὸ περιμένουμε νὰ φροντίσει μόνο γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς τέτοιου σύλλογου ἀπὸ ἀληθινὰ φιλελεύτερα πρόσωπα πὺν νὰ μὴ βρίσκονται γιὰ τὴν ὥρα μέσα στὴν ἐνεργὸ πολιτικὴ καὶ γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ ὕλικὴν ὑποστήριξή του· στὴν ἐνεργειά του ὁ σύλλογος θὰ εἶν' ἐλεύτερος — μπορεῖ νὰ τύχει καὶ νὰ πολεμήσει στ' ὄργανό του τὴν πολιτικὴ τῆς Κυβέρνησης σ' ἓνα ὠρισμένο σημεῖο. Θὰ ἐργαστεῖ μὲ φυλλάδια, μὲ διαλέξεις, μ' ἐφημερίδα γιὰ νὰ διαδώσει τίς ἰδέες του, ἔχοντας φυσικὰ ὄργανο—σὰ φιλελεύτερος σύλλογος πὺν θὰ εἶναι—τὴ δημοτικὴ γλώσσα, τὴ γλώσσα τῆς τάξης πὺν θὰ θέλει νὰ μορφώσει. Αὐτὸ περιμένουμε σήμερα πὺν πέρασαν, καὶ τόσο καλά, οἱ ἐκλογές ἀπ' τὸν κ. Βενιζέλο, τὸ Βενιζέλο ὄχι μόνο τῆς 5 τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1910 μὰ καὶ τὸ Βενιζέλο τῆς 20 τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1912 ὅταν ἔκανε τὴ γνωστὴ πρόποση στὸ γεῦμα τοῦ σύλλογου τῶν Πατρῶν (κοίτα σελ. 127 στ. 1η τοῦ «Νουμᾶ»). Ἡ ἐμπιστοσύνη πὺν ἔχουμε στὸ πρόσωπό του μὰς κάνει καὶ νὰ τὸ ἐλπίζουμε.

A. ΤΡΑΝΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Φίλε «Νουμᾶ»,

Πέντε χρόνια πρὶν σὲ κάπιο χωριὸ τῆς Πελοποννήσου ἐκφωνήθηκε ὁ λόγος πὺν σοῦ στέλνω, ὁ κάπως ἐπαναστατικὸς, ἀπὸ λειτουργὸ τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσης τῆς μέρας τοῦ Βαγγελισμοῦ καὶ ἂν τυχὸν δὲν ἔχεις τίποτα καλύτερο γιὰ τὸ ἐρχόμενο φύλλο μπορεῖς νὰ τοῦ δημοσιεύης.

20.3.912

ΔΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ

Ὅγδόντα ἔξη χρόνια πέρασαν, ἀφοῦ τὴ γαλανόλευκ' ὕψωσε σημαία τοῦ Σταυροῦ στὴ Ἁγία Λαύρα τῶν Πατρῶν ὁ γεραρὸς ἐπίσκοπος, κ' ἰδοὺ ἡ μέρα ἡ τρισέβδοξη καὶ πάλι ἔφεξε καὶ μὰς ξυπνᾶ τὸν πόθο νὰ πανηγυρίσουμε διπλὴ γιορτὴ κὶ ἀδερφωμένα δυὸ θαύματα, τὴ σάρκωση τοῦ Ἀντρωτῆ τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδας μὰς τὴν ξαναγεννημένη ἐλευθεριά.

Σὰν σήμερα, δέκα ἐννιά αἰῶνες πρὶν, κατέβη στὴν Παρθένα ὁ ἀγγελος μὲ τὴν καλὴ τὴν εἶδηση, πὺς ἔρχεται στὸν κόσμο Κεῖνος πὺν θὰ πλάσῃ νέα γενεά, νέους ἀνθρώπους λεύτερους καὶ ζωντανούς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Σὰν σήμερα—ἰδέτε τοῦ Θεοῦ τὴν Πρόνοια στὴ σύμπτωση—γραμμμένο εἶτανε στὴν πρώτη τῆς πατρίδα πὺς ἐγύρισε, ἀπὸ τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων, τὸ πρῶτο νάκουστῆ ἡ Λευτεριά ἡ πολυπόθητη, τὸ πρῶτο νάντηχῆση κήρυγμα στίς ἔρμες ράχες καὶ βουνοκορφές, στὴν τουρκεμένη χώρα, «Ἐλευθεριά ἢ θάνατος».

Σκλαβιάς αἰῶνες τέσσερες ἐσπάραξε δεμένη ἡ πατρίδα μὰς στὰ πόδια τοῦ τυράννου. Ποιὸς λόγος στὰ πικρά, στὰ δίστυχα, στὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα χρόνια μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τί γινόντανε; Δόλια Ἑλλάς! Τοῦ καθενὸς παιδιοῦ σου ἡ ζωὴ, τιμὴ, περιουσία, οἰκογένεια, ὅλα στὰ χέρια ἦσαν τῶν Τουρκῶν, στοῦ τυράννου τὴ διάθεση. Νὰ ζοῦν δὲν εἶχαν τὰ παιδιὰ σου τὸ δικαίωμα, ὁ Τοῦρκος ἂ δὲν τῆθελε, ἂν τὴ ζωὴ των δὲν ἀγόραζαν μὲ χρήματα. Κὶ ἀπ' τὴ ζωὴ πὺν ζοῦσαν προτιμότερος ὁ θάνατος χίλιες φορές· σκλάβου ζωὴ, ἀτιμασμένη, δύστυχη, λουσιμένη μὲ τὴν περιφρόνηση, κάτου ἀπ' τίς βρυσίδες καὶ τὰ σαπρόλογα, κάτου ἀπὸ τὴ φτέρνα θεομίσητου τυράννου.

Πὺς λαχταρούσανε τὴ λευτεριά καὶ πὺς πετούσε στὴν ἐνθύμησή της ἡ καρδιά τους, τὸ βλέπουμε ζουγραφιστὸ στοὺς χτυπητοὺς δυὸ στίχους:

Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ

Παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιά καὶ φυλακή.

Εἶτανε τῶναιρό τους αὐτό, ὁ θερμότερος πόθος

τους. Κ' εκείνοι ακόμη από τους Έλληνες, που λιγώτερο υπόφεραν από τον Τουρκικό ζυγό, δεν επιθυμούσαν λιγώτερο να τον αποτινάξουν. Παράδειγμα ή Μάνη, παράδειγμα τάβαντα Σφακιά της Κρήτης της λεβεντομάννας. Ακούστε μερικούς στίχους κρητικού ποιήματος που γράφτηκε πριν τα 1800 και περιγράφει την επανάσταση των Σφακιωτών στα 1770 με το Δασκαλογιάννη αρχηγό. Ο λόγος είναι για τον αρχηγό:

Ο Μπέης, λέει, τζή Βλαχιάς κι ο μπέης που τή Μάνη κρυφομιλίας είχασι με το Δασκαλογιάννη, άποϋ ήτονε ξεχωριστός σε πλούτη κι άξιωσύνη με την καρδιά του τή ήθελε την Κρήτη Ρωμιούση. Κάθα Λαμπρή και κυριακήν έβαννε τή καπέλλο και των παλάδων ήλεγε· «τό Μόσκοβο θά φέρω, να τή συδδράμη τή Σφακιά τζοι Τούρκους να ζυγώξου και για την κόκκινη μηλιά δρόμο να τωνέ δώσου.

Και στην αντίλογία του πρωτόπαπα λέει ο Δασκαλογιάννης:

Σώπαιν' έσύ, πρωτόπαπα· μ' άκόμα δέν σου τή είπα· έγώ θά πάω τή σταυρό εις τώ Χανιό την πόρτα, έγώ θά πάω τή σταυρό στην πόρτα να κολλήσω και με τζή λεμονόκουπες δέξω να τζοι πορίσω. Δέν δίδω γώ δοσίματα, δέν δίδω γώ χαράτζια κι άς μάσε πέψ' ο βασιλιάς χιλιάδες μπαϊράκια κι άς μάσε πέψ' ο βασιλιάς άσκέρια και πασάδες, μάχουσιν άντρες τή Σφακιά κι άξιους πολεμιστάδες· έχουσιν άντρες τή Σφακιά άξιους και παλληκάρια ούλη τζή Κρήτης την Τουρκιά να τηνέ φάν τή ψάρια ούλη τζή Κρήτης την Τουρκιά στη θάλασσα να ρίξου [κτλ.

Και δείχνει κ' έπιστολές στον πρωτόπαπα·

Δείχνει του και τή γράμματα πουχε από Ρουσία κι άποϋ τή μπέη του Μωρηά και μπέη στη Βλαχία που μέσα κεί του ήλέγασι· «Δάσκαλε χαζιρεύγου· καράβια που τή Μοσκοβιά κι άσκέρια θά κατέβου. Και σαν ακούσης πόλεμο σε τούτα δά τή μέρη, να ξεκινήσης τή εϋτύς με ούλο σου τή άσκέρι. Τή παλληκάρια τώ Σφακιό τζοι Τούρκους να μολάρης να μή τωνε χωστή πεζός, μουιδέ και καβαλλάρις, και την Τουρκιάν ούλοι μαζί να τηνέ πολεμούμε, λεύτερη την πατρίδα μας γοργό να την ιδούμε.

Να ιδούνε λεύτερη την πατρίδα των! Ίδου ο πόνος της καρδιάς των, ιδου ή έλπίδα, ή προσευχή των. Άλλ' όμως, καθώς λέγει του Ίμνου ο ποιητής:

Άργειε νάρθη κείν' ή μέρα
κ' είταν όλα σκοτεινά,
γιατί τήσκιαζ' ή φοβέρα
και τή πλάκων' ή σκλαβιά.

Η επανάσταση που αναφέρει τή Κρητικό ποιήμα, ή πρώτη κείνη άτυχη επανάσταση με της Ρωσίας την υποκίνηση, όπου έπρωτοστάτησαν ο Ίωάννης Μαυρομιχάλης και Παναγιώτης Μπενάκης δέν είτανε γραφτό να δώση τή ποθούμενο. Ούτε κ' ή δευτέρα σε λίγα χρόνια, μ' έλη την άνδρεία κείνου του φημισμένου άρματωλού Ανδρίτσου και τή κατορθώματα του Λάμπρου Κατσώνη. Κι άλλα σκοτεινά χρόνια να περάσουν έπρεπε ως που να φωτίση τή γή μας ή έλευθερία, καθώς φωτίζει ένα γύρο τή πελώριο κείνο άγαλμα της θεάς, που να στημένο φάρος στο λιμένα της Νέας Υόρκης, τή συμβολικό δώρο της Γαλλίας την Άμερική. Κι άλλα δάκρυα να τρέξουν έπρεπε κι άλλοι στεναγμοί να ντηχήσουν στις έρμοτοπιές, και θάματα να κάμουν οι Σουλιώτες, Κλέφτες και άρματωλοί, να ψάλλη ο Ρήγας και να μαρτυρήση, κ' οι Φιλικοί τή άγιο να σκορπίσουν κήρυγμα, κι ο Πατριάρχης μας να ανέδη στην κρεμάλα και ποταμοί να τρέξουν αίματα, πριν ακουστή ή προσευχή του έθνους. Λέγω ή προσευχή και θυμούμαι μιά συγκινητική άποστροφή προς τή Χριστό του ρητοροδασκάλου Σκούφου πριν διακόσια χρόνια, μιά προσευχή για την άπελευθέρωση του Έλλην. γένους, που κατοπι την επανέλαβε κ' εκείνος ο λαμπρός Ιεροκήρυξ Ήλίας Μηνιάτης άποτεινων όμως αϋτήν στην Παναγία. Άδύνατο να μην κλάψη κανείς, όταν διαδάση την προσευχή αϋτή. Άδύνατο να μή τή έγγίση μέσα και μέσα την καρδιά. Δέ μούναι πρόχειρη, να την ακούστε, και λυπούμαι.

Άλλ' ήρθε, ήρθε τέλος ο καιρός ή δέηση αϋτή να γίνη πράγμα. Ήρθε τή δοξασμένο μας είκοσιένα κ' ή μέρα που γιορτάζουμε, ή μέρα του Εϋαγγελισμού. Θα σκίρτησαν αϋτή τή μέρα οι ψυχές κείνων π' άγωνίστηκαν προτύτερα, ή άγια ψυχή του Ρήγα, οι άτσαλένιες των Σουλιωτισσών, που χόρεψαν στο Ζάλογγο, ψυχές. Και άναψε, ιδού, ή γιγαντομαχία κείνη, που έμελλε να διαρκέση χρόνια έννεα δλάκερα, που έμελλε να ξαφνίση την Εϋρώπη για τή άπροσδόκητο ξύπνημα της Έλληνικής φυλής, φυλής που τηνέ νόμιζαν νεκρή κι αϋτοί ακόμη οι φίλοι της, καθώς ο Βύρων, λίγα χρόνια πριν βροντήση τή επαναστατικό τουφέκι.

Άς ταξιδέψουσε για λίγο με τή φαντασία στα χρόνια κείνα. Όλη πέρα πέρα ή Έλλάς στρατόπεδο και δόξας στάδιο. Βουνίσιοι και καμπίσιοι και

θαλασσινοί μάχονται έλοι, πολεμοῦν, χτυποῦν, χτυποῦν τὸν προαιώνιο ἐχθρό, τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως. Βάφονται κάμπιοι, βάφονται βουνά καὶ δάση μ' αἷματα, κουφάρια στρώνονται ἀμέτρητα, σωριάζονται παντοῦ χαλάσματα, φωτιά περνᾷ καὶ σίδηρο ἀπὸ παντοῦ, καμμιά γωνιά ἐλληνικὴ ἀπείραχτη δὲ μένει. Καὶ στήνει δῶ καὶ στήνει κεῖ τὸ θρόνο τῆς στὰ ἐρείπια καὶ στὰ αἷματα καὶ στοὺς καπνοὺς ἡ Λευτεριά.

Πῶς παίζεται, διὰ ἴδέτε, μεγαλόπρεπα τὸ γιγαντένιο δράμα. Ὁρμᾶ ὁ Παπαφλέσσας, τρέχει σφάζοντας ὁ Τευρκοφάγος ὁ Νικηταρᾶς, τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Κολοκοτρώνη, νικᾷ ὁ Κυριακούλης στὸ Βαλιτέτσι, ἐνῶ ἡ Ροῦμελη θρηνεῖ τὸ παλληκάρι τῆς τὸ Διάκο, ποῦταν γραφτὸ νὰ πέση τὸ Μαγιάπριλο, στῆς νιότης τὴν ἀκμή του, χωρὶς νὰ μείνη ὄμως ἀνεγδίκητος στὸ δοξασμένο Χάνι τῆς Γραβιάς ἀπὸ τὸ γιὸ τοῦ Ἀνδρότσου.

Στὴ θάλασσ' ἀπ' τὴν ἄλλη θριαμβεύουνε Κανάρης, Μιαούλης, Παπανικολῆς. Τὸ μαρτυρᾷ ἡ Τένεδος κ' ἡ Ἐρεσσός, τὸ μαρτυρᾷνε τάκρογιάλια ὅλα τὰ ἐλληνικὰ κ' οἱ θάλασσες.

(Στὸ ἄλλο φύλλο τελιώνει)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Τετάρτη 21 — Τρίτη 27 τοῦ Μάρτη.

ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ. Ἐπεσε στὰ χέρια μας αὐτὲς εἰς μέρες τὸ πρῶτο φύλλο μιᾶς ἐφημερίδας «Ἄμυνα» ποὺ τὴ βγάζει τὸ ἐργατικὸ συνδικάτο τῶν ὑπαλλήλων ξενοδοχείων, ρεστοράν, καφενεύων κλπ. Τὸ φύλλο ἔχει σκοπὸ νὰ μορφώσῃ τοὺς ὑπαλλήλους αὐτοὺς γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὰ αἰτήματά τους· ἀνάμεσα σ' αὐτὰ (δεκάξη ὅλα ὅλα) σημειώνουμε τὴν ἀπαίτηση τοῦ δεκάωρου, τῆς ἀνάπαυσης δυὸ φορὲς τὸ μῆνα, τῆς προειδοποίησης ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ὅταν πρόκειται νὰ τοὺς πάψουν, δεκαπέντε μερῶν ἀδειας τὸ χρόνο μὲ ἀμειψή, τῆς κατάρτησης τοῦ πουργουᾶρ καὶ τοῦ φράκου ἢ σμόκιν. Ἡ νέα ἐφημερίδα ἔχει ὅλη μας τὴ συμπάθεια, γιατί εἶναι φύλλο μὲ ἀρχές, φύλλο ποὺ βγήκε ἀπ' τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀγῶνα τῆς ζωῆς. «Μᾶς ἐξύπνησε, γράφεται στὸ πρῶτο ἄρθρο, ἡ πίεσις τῆς σκλαβιάς μας, ποὺ τὴν νειώσαμεν βαρεῖα ἐπάνω στὰ στήθη μας κ' ἔκαμε τὴν ψυχὴ μας νὰ ἐπαναστατήσῃ». Αὐτὸ μᾶς λέει πῶς ἡ νέα ἐφημερίδα πρέπει νὰ ζήσει καὶ θὰ ζήσει. Δὲ θὰ θελήσουμε νὰ σημειώσουμε ἐδῶ

λίγες λεπτομέρειες ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ παρατηρήσουμε· δὲ λησμονοῦμε πῶς ἔχουμε μπροστὰ μας τὸ πρῶτο φύλλο καὶ πῶς σιγά — σιγά ὅλα θὰ διορθωθοῦν, κ' ἡ γλώσσα θὰ γίνῃ σωστὴ δημοτικὴ ἀπὸ μισὴ ποὺ εἶναι· ὅλα αὐτὰ εἴμαστε βέβαιοι πῶς θὰ γίνουν, γιατί τὰ ὑπαγορεύουν ἀνάγκες, οἱ ἴδιες ποὺ γέννησαν καὶ τὴν ἐφημερίδα. Εὐχόμεστε λοιπὸν καλὴ πρόοδο μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά· στὴν «Ἄμυνα» κ' ἐλπίζουμε πῶς θὰ βρεῖ τὴν ὑποστήριξη ὅλων τῶν ἐργατῶν τῆς τάξεως τῆς, πῶς θὰ τοὺς ἐνώσει ὅλους σ' ἓνα σωματεῖο· γιατί, ὅπως τόσο ἐμορφα τὸ λέει τὸ Καταστατικὸ τους, ἐνωμένοι σὰν τὰ δένδρα τοῦ δάτους θὰ μπορέσουν ν' ἀνισταθοῦν σ' ὅλους τοὺς ἀνέμους, ἐνῶ ὀλομόνυχος ὁ καθένας σὰν τὸ μοναχὸ δέντρο τῆς πεδιάδας, πάντοτε θὰ λιγᾷ, μπροστὰ στὸν ἀσπλαχνο ἐκμεταλλευτῆ. Κουράγιο λοιπὸν, δουλειὰ καὶ ἐνωση!

→←

ΑΡΚΑΔΙΚΑ. Τώρα ποὺ ἀδειασε πιά ὀρισμένως μιὰ βουλευτικὴ θέσις στὴν Ἀρκαδίαν κατέστησε ζήτημα τῆς ἡμέρας ἂν ὁ κ. Ράλλης δεχτεῖ τὴν ὑποψηφιότητα ἢ ὄχι, ἂν πρέπει νὰ δηλώσῃ ἐπίσημα πῶς τὴ δέχεται ἢ ὄχι, ἂν θὰ ἔχει ἢ πρέπει νὰ ἔχει ἀντίπαλο ἢ ὄχι. Ἔτσι γίνεται κάποια πολιτικὴ κουθέντα στὴν ἡρεμία τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Δὲ μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ τὸ τί θὰ κάνει ἢ τὸ τί πρέπει νὰ κάνει ὁ κ. Ράλλης· ἐμεῖς ἓνα τονίζουμε, πῶς, καθὼς γράψαμε καὶ στὸ περασμένο φύλλο, τὸ βρίσκουμε μιὰ πολιτικὴ ἀδυναμία τῆς Κυβέρνησης τὸ νὰ μὴν πολεμήσῃ τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ κ. Ράλλη. Ἄν ὁ κ. Βενιζέλος θέλῃ ἄνθρωπο μὲ γνώσεις καὶ μὲ χαραχτήρα, ἄνθρωπο κόσμιο, ἄνθρωπο ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ συζητεῖ τὰ νομοσχέδιά του μὲ βαθύτητα μὰ καὶ εὐγένεια καὶ ὄχι ἄνθρωπο ποὺ νὰ ψηφίζει σὰν πρόβατο (ὅπως δυστυχῶς νομίζουν πῶς εἶναι καθήκον τους νὰ κάνουν οἱ κυβερνητικοὶ βουλευτὲς) — δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ψάξῃ πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ τὸν βρεῖ. Ἔχει ἡ Ἀρκαδία ἓναν πολιτικὸ φιλελεύτερο κι αὐτὸν μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ ἡ Κυβέρνησις τοῦ κ. Βενιζέλου, ἀφίνοντας τὰ παιδιακήσια προσωπικὰ πάθια ποὺ μπορεῖ νὰ χεῖ ἐνάντια στὸν πολιτικὸν αὐτὸν τὸ Ἀρκαδικὸ μέλος τῆς. Λίγο θάρρος χρειάζεται, κ. Βενιζέλε, καὶ πολιτικὸς χαραχτήρας γιὰ ν' ἀποχτήσῃ πάλι ἓναν Παπαναστασίου ἢ Βουλῆ.

→←

ΠΡΟΣΩΠΟΛΑΤΡΕΙΑ. Τέλος πάντων δὲ λέει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ περιώνυμη συζήτηση γιὰ τὴν ἀντιπολίτευση καὶ τίς μεθοδὲς τῆς ποὺ ἀνοιξαν τε-